

til Sammensætningen af Kommissionen. Det gaar ud paa, at Finanzministeren skal udnævne 3 af de 5 Medlemmer; men da jeg nu ser, at ærede Medlemmer have stillet Forslag, hvorefter Finanzministeren skal vælge alle 5 Medlemmer, vil jeg gjerne være med til ganske at udstemme Paragrafen, saaledes, at Finanzministeren ubetinget faar Raadighed over Udnævnelsen. Han ønsker maaske kun 3 Medlemmer eller maaske vil han have 7, og da han bærer Ansvaret, har jeg Intet imod, at han uden Valg fra nogen som helst anden Side paa egen Haand bestemmer Kommissionens Medlemsantal og udnævner alle Medlemmerne. — Forslaget under Nr. 7 gaar kun ud paa en Ændring af Lovens Titel. Foreløbig skal jeg indskrænke mig hertil og anbefale vore Forslag.

Finanzministeren (Strup): Jeg har ønsket at udtale mig strax efter, at de ærede Forslagsstillere have havt Ordet, fordi jeg kun kan blive til Stede i denne Sal en kort Tid, da Finanzlovens 2den Behandling i det andet Thing kræver min Nærværelse der om saa Minuter. Men jeg skal bestræbe mig for at gjøre mine Udtalelser baade saa fyldige og tydelige, at jeg ikke kan antage, at min Fraværelse under de senere Forhandlinger vil savnes. De ærede Herrer, som have stillet Ændringsforslag under Nr. 1, have i mine Tanker fuldstændig rigtig betegnet, hvad Op-gaven maatte være, naar de have udtrykt det saaledes, at Bemyndigelsen gives til at anvende Millionerne „til Lettelse af Omsætningsforholdene.“ Jeg tror i Virkeligheden ikke, at man kan komme Tanken nærmere, end de ærede Forslagsstillere have gjort, naar man overhovedet vil, at Midlerne skulle kunne anvendes der, hvor det i Virkeligheden er ønskeligt, at de komme til Anvendelse. For saa vidt kan jeg altsaa være ganske enig med de to ærede Forslagsstillere. Naar de derimod have foreslaaet Summen, der skulde anvendes, fordoblet fra 5 til 10 Millioner, saa skal jeg vil-lig erkende, at det Beløb, man i 1857 fandt det nødvendigt at stille til Disposition, var noget større end 5 Millioner, idet det var 300,000 £ plus 450,000 Rd.; men det turde vel ogsaa være indlysende, at Forholdene den Gang i de store Kæbse vare en Del forskellige fra Forholdene nu. Hvorfor jeg ganske særlig vil anbefale, naar man ellers vil fremme Forslaget videre, at blive staaende ved de oprindelig foreslaaede 5 Millioner, er, fordi et Beløb som dette kan antages omtrent at stemme med Aarets Overskud, saa at det altsaa blot vilde være en anden Disposition over Aarets Overskud end den, der ellers finder Sted, uden at det blev nogen Nødvendighed ad ekstraordinær Veie at skabe Midler. Dette vil derimod være nødvendigt, dersom Summen forøges fra 5—10 Millioner. Det ligger ganske vist ikke nærmest for mig at give Anvisning paa, hvorledes Forslaget kunde faae en

lettere Gang paa andre Steder, da jo mit Standpunkt overfor det er noget anderledes end de ærede Forslagsstilleres, men det forekommer mig dog, at jeg skulde dette Thing udtryffeligt at gjøre den Bemærkning, at en Fordobling absolut ikke vil tjene til at lette denne Sags Gang. Jeg skal dernæst bemærke, ikke alene i Anledning af Ændringsforslaget under Nr. 1, men ogsaa i Anledning af de andre Ændringsforslag, at det forekommer mig at være lidet heldigt at ville give en saadan Bemyndigelseslov et Indhold, hvorved Anvendelsen af Midlerne nærmere begrænses med Hensyn til Anvendelsesmaaden — til Sparekasserne med den ene Halvdel og til Andet med den anden Halvdel eller, som det er udtrykt i et andet Forslag: „til lignende Pengeinstituter“. Det forekommer mig, at, naar man i Virkeligheden vil stille Beløbet til Disposition, for at det kan tjene til at afhjælpe Trykket der, hvor Trykket er, maa man undgaa nærmere at præcisere de enkelte Retninger, hvori det skal anvendes, og med hvor store Dele det skal anvendes i hver af de enkelte Retninger; det vilde være det Heldigste. Det Samme gjælder om Fastsettelsen af Renten. Det forekommer mig, at ved Dispositionen over disse Midler maa der nødvendigvis ved Fastsettelsen af Renten tages et særligt Hensyn til Laanets Bestaffenhed og Tiden, for hvilken det gives, og at det ikke gaar an at sære Alt over een Kam, idet man fastsætter en bestemt Rente for de givne Udlaan, ikke at tale om, at der jo kan være Anvendelsesmaader, hvor Renterne ikke saaledes lade sig bestemt paavise. I selve Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved 1ste Behandling, er der i sidste Linie af § 2 bestemt, at de ved nærværende Lovs Udførelse foranledigede Omkostninger blive at bevilge paa Finanzloven. Jeg har været lidt i Tvivl om den rette Forstaaelse af dette Udtryk. Skal det forstås saaledes, at Omkostningerne først blive at bevilge paa Finanzloven, før de blive at anvende, vil dette jo være det Samme som, at Loven først kan komme til Anvendelse, naar vi paa næste Aars Finanzlov have faaet optaget en Bestemmelse desangaaende. Dette kan altsaa sandsynligvis ikke være Meningen. Meningen maa derfor formentlig være den, at det overlades til Finanzministeren at bestemme Omfanget af Ud-gifterne, og at de saa uden Videre blive at bevilge paa Finanzloven med det Beløb, hvormed de ere udrede. Men derfor dette skal være Meningen, vil jeg dog foreslaa en anden Af-fatelse eller et andet Udtryk for den samme Tanke, nemlig det, at Finanzministeren bemyndiges til at afholde de Udgifter, som medgaa til en af ham udnævnt Laanebestyrelse. Dette forekommer mig at være et rigtigere Udtryk for den Tanke, som jeg antager er nedlagt i den sidste Linie af § 2. — Svad selve Laanebestyrelsen angaar, maa jeg fastholde, at, naar en saadan skal stables og